XXXIX. évf. Cluj-Kolozsvár, 1929. Február 2. szám.

UNITÁRIUS KÖZLÖNY

A VALLÁSOS ÉS ERKÖLCSÖS ÉLET ÉBRESZTÉSÉRE
KIADJA A DÁVID FERENC EGYLET

Alapította: Dr. BOROS GYÖRGY.

Tovább, tovább!

Már nem uj ez az esztendő, de nem is ó. Még előtte áll minden, amit el kell végeznie. Azon gondolkozom, milyen lenne a folytatása, ha mi, emberek, rábiznók magunkat, az életünket, a vagyonunkat.

Mi lenne, ha összefognók a kezünket és azt mondanók: No kedves esztendő, mi egy hónapig ellátunk minden szép szóval, minden vigsággal. Ha havat hintettél lábunk alá, ösvényt jártunk benne és haladtunk, amerre kellett, ha jeget bocsátottál a csörgő patak s a csobogó patak hátára, mi csicsonkáztunk, korcsolyáztunk rajta; ha havat raktál a kopár fák ágára, gyönyörködtünk benne. Ha megfagyaltad a levegőt hideggel, mi tüzet tettünk a kályhába és melegénél sütkéreztünk, vigadoztunk, táncoltunk s ezt mind a te kedvedért, de most már vége mindennek.

Most már lássuk, mi lesz veled, ha mi azt mondjuk: lássad, mire méssz, mert mi nem fogunk tenni semmit. Mi kifarsangoltuk magunkat, most táncolj te, vigadj, járj alá s föl, tégy ahogy s amit tudsz és ahogy neked tetszik.

Az esztendő nem ijedne meg, hanem bizonnyal tovább haladna. Csinálna tavaszt, fakasztana zöld levelet, virágot, megtöltené a rétet füvel, a mesgyét gyommal, dudvával. Lenne nyár is, ősz is, lenne virágillat, madárdal, csak ember nem lenne, sem vetés, sem aratás. Elmaradna az ostorcsattogás, az ének és a fütty. Elmaradna a fáradság, az izzadás, a tenyér feltörése, a sokféle vesződés, a mindennapi panaszkodás, zugolódás.

A hetek, hónapok haladnának egymás után tovább, tovább, mintha ránk semmi szükségük nem volna, mintha nem is ismernének. Midőn aztán ráébrednénk a szomoru valóra és szeretnénk

futni, szaladni, rohanni utánuk, már késő lenne, mert a pihenő láb odatapadt a padlóhoz, a karok lelógnak erőtlenül, csupán az ajak mozog és szeretné kiáltani: eressz, hadd menjünk, engedd, hogy fáradjunk, hadd izzadjunk, mert immár megtanultuk, hogy a munka élet, a tétlenség halál. Mi is megyünk tovább, tovább veled együtt, kedves esztendő, mert haladni, mert élni akarunk. **Főpásztor.**

TŰZHELY MELLETT

Újévre.

Sorsomat intéző
Égi nagy hatalom,
Hozzád zeng énekem,
Hálaadó dalom.
Hozzád zeng énekem
Áhitatos hévvel,
Mert előbbre vittél
Egy gondterhes évvel,
Mely már a multté lett . . .
S én, hogy tulélhettem,
Ezért zeng tehozzád
Hálaadó énekem.
Téged keres elmém
Ma is korán reggel:
Uram! én Istenem!
Emelj magadhoz fel!
Légy segitő Atyám,
Ha könnyek árja jön.
Ne hagyj, ne hagyj vesznem
Hit nélkül, kétkedőn.
Legyen vig és derült
Éltem az uj évben
És én áldlak téged
Reggel, naplementen.
De, ha bölcs végzésed
Bánattal sujtana,
Akkor is azt zengem:
Te vagy a jó Atya!

Buzaháza, 1929. I/1.

Szentmártoni Bálint.

A takarékosság célja.

Külföldi lapok élénken foglalkoznak Henry Fordnak, az ismert, népszerü amerikai multi-milliárdosnak egyik kijelentésével. „Tehetséges fiatalemberek sohasem spóroltak meg pénzt — irja Ford. — Ahogy pénzhez jutottak, azonnal ki is adták azt valami olyanra, amellyel saját magukat előbbre vitték.“ Ez a kijelentés persze óriási felháborodást keltett Amerikában, mert az ottani jó gazdasági viszonyok között még a legszegényebb ember is megengedhette magának eddig, hogy keresményéből néhány centet félretegyen s igy lassanként tőkét gyüjtsön öreg napjaira. A bankok igen jó üzleteket csináltak ilyenformán, mert millió meg millió ember apránként berakott pénzét kezelhették aránylag kis kamat mellett.

Az utolsó tiz év ennek a takarékosságnak a jegyében folyt le s az ember, ha végigment a főutakon, minden bank kirakatában figyelmeztető felhivásokat látott: „Költs pár centtel kevesebbet, mint amennyit keresel s boldog öregséged lesz!“ Az ujságok is tele

voltak ilyen reklámokkal s igen meggondolatlan ember kellett hogy legyen valaki, ha nem tett a bankba hetenként néhány centet legalább. Fordnak ez a kijelentése természetesen igen megzavarta ezt a szépen indult takarékossági mozgalmat. Amerikában ugyanis igen sokat adnak az ugynevezett self-made-man-ek, saját erejükből meggazdagodott férfiak, véleményére. S bár a szerencse is igen sokszor hozzájárul ahhoz, hogy valaki milliókat szerez, mégis csakugyan van valami abban, hogy az ilyen önerejükből naggyá lett emberek ismerik többé-kevésbbé a siker titkát. Igy Fordnak is minden egyes kijelentése igen nagy horderővel bir s bankok, magántársaságok, életbiztositási vállalatok részére egyáltalában nem közömbös az, hogy vajjon Ford a takarékosság mellett, vagy ellen foglal-e állást. Mikor Ford fenti kijelentését megtette, talán maga sem számolt az egyszerü emberek hiszékenységével. Ugy látszik azonban, hogy ez a kijelentése valóságos katasztrófával fenyegeti a bankokat, mert minden ujság egyaránt hevesen és kiméletlenül támadja Fordot ezért a kijelentéséért. Oly nagy vihar támadt, hogy Ford kénytelen volt egy második kijelentést is tenni a lapok számára. „A legjobb befektetés az, amit az ember saját magába fektet be. Negyven éves korodig arra költsd a pénzedet, hogy müveld magadat, bővitsd üzletedet s csak akkor kezdj félretenni, amikor már ezen a koron tul vagy. Igy elérheted, hogy negyven éven tul többet keresel, mint amennyit, okosan gazdálkodva, elkölteni tudsz, mig ha fiatal korodban csak a félretevésen jár az eszed s nem müveled magad, sohasem fogsz független anyagi helyzetbe jutni.“ Fenti kijelentés beszél maga helyett. Kommentárt nem füzünk hozzá, mert ilyen dolgokhoz nehéz kommentárt füzni. Az emberek életsorsa nagyon változó, sokszor megtörtént már, hogy ugyanaz a tanács, mely egyiknek jövőt biztositott, a másiknak romlását okozta. Annyit azonban mégis megkivánunk jegyezni, hogy itt csak két *okos* rendszer közötti különbségről van szó. Arról, hogy okosan takarékoskodva, vagy pedig okosan költve bo'dogulhat-e az ember jobban? Arról a harmadik esetről, mely pedig igen sok fiatal embernek vesztét okozza, a könnyelmü életmódról, költekezésről, fényüzésről stb. Ford nem beszél. Mert erről beszélni is hiábavaló. Kissé utána gondolva, mindenki könnyen beláthatja, hogy a könnyelmüen elszórt pénznek nincs kamata. Tévedés azt gondolni, hogy a zsurozás, mulatozás, korcsmázásban elköltött pénz meghozza a maga hasznát a jóbarátok segitségében. A barátság nem borosasztal mellett, korcsmában, léha mulatozások közben keletkezik, annak tisztább és szentebb gyökerei kell, hogy legyenek, egyébként idő előtt elsatnyul s az igy félbenmaradt barátságok még rosszabbak, mint a nyilt ellenségeskedés. Gondoljuk meg hát jól, mire költjük azt a pár leut, ami a legszükségesebbek kifizetése után esetleg még fennmarad. A mai nehéz gazdasági viszonyok között ugyis olyan kevés az, hogy majdnem számba se jön. De talán épen ezért kell kétszeresen ügyelnünk arra, mire költünk. Sz. I. S.

Kriza János.
1908 — 1929 jan. 12.

Virághullás! . . . Szomoru valóság! . . . Végigsüvit a rideg, a kérlelhetetlen szél a természet ölén, letörik és elhervad a virág! . . .

Reménységet táplálunk! . . . Fénylő, lelkes tekintetekkel a messzi jövőben járunk . . . teremtünk . . . épitünk, legalább is ábrándozunk, álmodozunk . . . s aztán egy végtelen, egy ellenállhatatlan akarat belenyul sorsunkba! . . . Ez a szomoru valóság! . . .

Virághullás! . . . Szomoru valóság! . . . E két gondolat ragad meg most, mikor ifju barátunk koporsója mellett megállok s a virághullás és szomoru valóság felett keblemből egy tört sóhajt bocsátok, szememből csillogó könnyeket hullatok . . . Aztán e két eszme felett gondolkozom, tépelődöm . . . s a virághullás és szomoru valóság csak fájdalmakat, mélységes fájdalmakat hoznak reám . . .

Mélységes fájdalom! . . . Most hát rólad elmélkedem . . . Mikor ilyen mélységes fájdalomra gyógyitó balzsamot óhajt valaki csepegtetni, mikor ilyen mérhetetlen fájdalomban vigasztaló szókkal akar részvétet kifejezni, nagyon jól gondolja meg magát, hogy mit cselekszik . . .

Mert az ilyen mélységes fájdalom által ütött seb, ha meggondolatlanul érünk hozzá, még nagyobb fájdalmat sajtol ki a lélekből. De a barátság igazi könnyét hullatni, együttérző sóhajsimogatást küldeni, azt szabad . . . Ezt a könnyet hullatom én koporsódra, ezt az együttérző sóhajsimogatást hoztam magammal az utolsó találkozásra a Te jó barátaidtól, az unitárius teológia ifjuságától a vérző sebre, kedves barátunk.

Az emlékezésnek szárnyán visszaszáll lelkem e néma koporsótól oda, ahhoz az üresen hagyott padhoz, ahonnan ifju költői lelkednek szárnyát lebegtetted miközöttünk . . . Az erdélyi „vadrózsák“ költőjének szelleme ihletett, csókolt homlokon Téged; az erdélyi vadrózsák illatát akartad lelkünkbe csepegtetni, amely a Te lelkedben ömlött végig . . . és ime, a vadrózsák ágáról most egy szál virág lehullott . . .

Virághullás! . . . Szomoru valóság! . . .

Elhagytál minket . . . azt a vidám, meleg baráti kört, hol annyi kedves emléket őriz tőled a baráti szeretet . . .

Üresen maradt az iskola padsorai között egy hely . . . ahonnan ifju szivednek életkedvvel, csillogással telt melegségét árasztottad felénk . . . Abban a korban hagytad üresen, amikor az ábránd és valóság ismerkedni kezd benső világunkban, amikor remélünk, buzgunk és szeretünk . . . amikor még nem legyintett meg a szenvedés vihara és nem csókolt homlokon a csalódás tavaszi szellője . . . Fényes tehetség és hibátlan készültség, nemes hajlam és erős akarat; egy nehéz, de gyönyörüséges életharcot megvivni

készülő munkás élet; a szépnek és jogosnak megálmodott pálya kezdete volt ez a Te korod, kedves barátunk . . . De mégis, ugy érezzük, nem maradt mégsem üresen az a hely az iskola padsorai között . . . Nem, mert az emlékezésnek bámulatos erejével visszavarázsoltunk Téged oda, szellemarcod ott fog élni mindnyájunk szivében s amikor a lélek tépelődései között nem tud kiutat találni, Te a lelkednek részekre bontott érzéseit elküldöd mihozzánk, az emlékezésnek magasztos érzéseiben . . .

Megboldogult kedves halottunk, — ki már bepillantottál abba a hazába, melyet boldognak mond a hit és képzelet világa, — maradj még velünk egy pillanatig . . . Maradj még velünk, hadd szóljunk hozzád a szeretet érted hulló könnyein keresztül még egyszer utoljára . . . Mondd, vége van-e a némán, panasz nélkül hordozott fájdalmaknak, nem fáj, nem sajog, hogy itt kellett hagynod azt a munkahelyet, ahol oly lelkesedéssel munkálkodtál . . . azt a baráti kört, ahol Téged ugy szerettek és akiket Te is ugy szerettél? Mondd, igaza van-e a költőnek: „Nem a virágnak fáj, ha válik az ágtól, ezen marad a seb s érte is ez gyászol! . . .“ Mennyi mosolynak kellett feléd sugároznia, hogy annyi könny hullhasson érted . . . mennyi szeretetnek kellett téged körülvennie, hogy ennyi fájdalom kisérjen utolsó utadra . . . Ah, de Te nem szólsz, nem felelsz! Miért? A jó Isten tiltja . . . Ugy, ugy, engedelmeskedj hát most annak, akihez mély, vallásos hit és bizalom kötött s akiben való megnyugvásod erőt és reményt adott és fenntartott mindezideig! . . .

Nekünk azonban még lehet s szabad szólnunk! És mi elmondhatjuk, hogy fáj, nagyon fáj a Te eltávozásod.

Virághullás . . . Szomoru valóság . . . E két gondolattal veszek tőled bucsut, a többi barátaid nevében is, kedves barátunk. Bucsuzunk . . . minket hiv az élet, munkálni tovább, küzdeni ott, ahol Te elhagytad; eltávozunk hát s Te itt maradsz az édes anyaföld kebelében. Sirunk, de nem akarjuk ezzel megzavarni nyugalmadat, fáj az elválás, de nem akarunk fájdalmunkkal háboritani; imádkozunk, hogy Isten adjon testednek csendes pihenést, lelkednek üdvösséget, nekünk . . . nekünk és az érted mély bánatban kesergőknek nyujtson vigasztalást. Aludj . . . Álmodj . . . álmodat tovább, — most már az örökkévalóságban — szép álmaidat s a szeretet angyala őrködjék álmaid felett... Isten veled... Isten velünk... Amen.

Kolozsvár, 1929. I/13. **Zsigmond József** IV. é. papnöv.

A kolozsvári Unitárius Leányotthon betegszobájának berendezésére az ujszékelyi Nőszövetség 500 leut adományozott. Fogadja az ujszékelyi Nőszövetség a Leányotthon igazgatóságának hálás köszönetét.

Emlékezzünk Orbán Balázsról

— születése 100-ik fordulója alkalmából. —

Jó, hogy forognak az évek s visszahoznak egy-egy emlékeztető napot. A régi irók és utánuk a tanitók is tanitványaik elméjét a nagy csaták évszámaival töltötték meg, mintha az lett volna fontos, hogy egyik nép mikor győzte le a másikat s mikor verte rabigába.

Ma már kissé okosabbak kezdünk lenni. Ma azt vizsgáljuk, hogy ki mit tett embertársai boldogulásáért és a tudás meg az ismeret gyarapodásáért. Mert igaza volt Brassai bácsinak, mikor kigunyolta a krónikák iróit, akik az évszámok polyvájával töltik meg a tanulók fejét.

Ki volt Orbán Balázs? Egy izig-vérig igazi székely-magyar. Szerette népét, szerette a Székelyföldnek minden hegyét, halmát, faluját, városát. Szerette és azt akarta, hogy szeresse meg más is. Erre szentelte élete és vagyona legjavát.

Majd talán el fog jönni az idő, midőn ugy fognak irni róla, mint legendás hősről, aki napokon át az erdőkben, a hegyek ormán járt-kelt, vadmézet, erdei epret és málnát gyüjtögetve táplálkozott, mert nem akart másra szorulni, mert föl akart kutatni minden várromot, kőhalmot, hogy négyszemközt beszéljen velök és megtudja, mikor és ki épitette, ki lakott benne, mi történt körülte.

Éppen ily aprólékos szorgalommal járta be a faluk templomát, tornyát, régi házát, kapufélfáját. Mindent, ahol irást, rajzot, faragást s bármely emberi munka nyomát fölfedezhette. És mi lett a vége: hatkötetes hatalmas képeskönyv: *a Székelyföld leirása.* Ma már kevés példány látható belőle, holnap még kevesebb lesz, mert mi székely-magyarok nem szeretjük a könyvet. Ha szeretnők, megbecsülnők!

Nincs szó, nincs beszéd, amely igazán és hiven megmondaná, ki volt és mit tett Orbán Balázs a székelyekért. Ha ez a nagy könyv ott volna mindenik faluban, amelyről históriát regél, ha minden téli estvén olvasnák az ifjak s mesélnék az öregek, akkor talán észrevennők, hogy mit tett és ki volt Orbán Balázs a székelyeknek.

Lapunk székely olvasói tudják meg, hogy báró volt, de rangjáról lemondott, mert népével egyenlő akart lenni és igazi demokrata. Katholikus volt, de a nagy egyházból kilépett, unitárius lett, mert ez felelt meg az ő egyszerüen nemes, tiszta gondolkozásának.

Hitéért és a székely mivelődésért föláldozta szép vagyonát. Áldjuk emlékét, tiszteljük nevét és kövessük a hazáért, a fajért minden áldozatra kész példáját.

B. Gy.

Alapitói dij 500 leu, mely ellenében az Unitárius Közlöny ingyen jár.

NŐK VILÁGA.

Uj irány a nőnevelésben.

„A Romániai Magyar Kisebbségi Nők Központi Titkársága“ lelkes buzgalommal siet megragadni minden jó eszmét arra nézve, hogy annak megvalósitásával alkalmat nyujtson a magyar kisebbségi nők előhaladására ugy kulturális, mint anyagi szempontból. Ez utóbbit célzó értesitést ajánljuk, most itt melegen, kedves olvasóink figyelmébe, mert erősen hisszük, hogy a fölkinált jó alkalmat igénybe véve, nyugodtabb, biztosabb életlehetőséget teremthetnek saját maguknak, de mindenesetre családjuk számára is.

Ime az értesités:

„Egyrészt, hogy a még megmaradott nehány hold és kert földünk veszendőbe ne menjen és okos gazdálkodással anyagi jólétünk emeltessék, másrészt, hogy leányaink ujabb megélhetési forráshoz jussanak, az E. G. E. és a Romániai Magyar Kisebbségi Nők Központi Titkársága (Kolozsvár, Str. Cogalniceanu (Farkas-u. 8 sz.) folyó évi március 1. kezdettel 4 havi kertészeti tanfolyamot nyit Kolozsvárt, mely tanfolyam legfőként a gyakorlatra oktat: konyha, virág, gyümölcskertészet köréből. Ezzel kapcsolatban lesz április 3. kezdettel géppel való baromfi-tenyésztési tanfolyam 3 hetüs és junius 1. kezdettel méhészeti tanfolyami, szintén 3 hétre terjedő. Lehet mind a három tanfolyamra jelentkezni, mert a munkák nem keresztezik, de kiegészitik egymást, — tandij 700 lei — de lehet egy-egy tanfolyamra is. A kertészeti tanfolyammal kapcsolatban tanittatni fognak a kertészetet kiegészitő ismeretek is, mint pld. gyógyitó eljárások kerti sérülésekkel szemben, üzemtan stb. A tanfolyamok tandija külön-külön véve: baromfi tenyésztési 250 leu, méhészeti 150 leu, a kertészeti különvéve 500 leu.

Jelentkezések a fönt jelzett titkársághoz adandók be február 20-ig a kertészetre, március 15-ig a baromfi-tenyésztésre és május 15-ig a méhészetre. Minden más szükséges felvilágositással is a titkárság szolgál.“

——

Vidéki nőszövetségeink figyelmébe ajánljuk, hogy a: „Romániai Magyar Kisebbségi Nők Központi Titkársága“ erdélyszerte kulturestélyeket óhajt rendezni és rendeztetni, Vörösmarty, Petőfi, Arany és Tompa költészetének ismertetésével, történelmi koruk jellemzésével, müveikből vett szavalatok, élőképek, dalok és kardalok beállitásával. — Központi titkárság 1929. január 10-től kezdődőleg rendelkezésre áll, hogy a kulturestély teljes anyagát mérsékelt dij ellenében kivánatra megküldje.

——

A kolozsvári D. F. Egyleti Nőkszövetsége 1929. január 11-én tartotta első müsoros kötőkéjét igen szép sikerrel. Elnöki megnyitót tartott dr. Boros Györgyné. Meleg szavai után: „Te benned biztunk . . .“ c. egyházi éneket énekelte az egész közönség.

S. Nagy László iró szép és értékes tanulmányt olvasott föl: „irodalmi szalonok“ cimmel. Ifj. Delly Szabó Géza nagy elismerésreméltó zongorajátéka után, Puksáné Boros Irén urnő gyönyörü énekszáma következett, Ütő Mária urleány méltó zongorakisérete mellett. A mély hatást keltő számok után Ürmösi Károlyné olvasott föl kiadatlan verseiből párat. Végül László Edith szép reményekre jogositó zongorajátékával érdemelte ki az elismerő tapsokat.

A következő kötőke folyó évi február 8-án lesz, melyre ugy unitárius, mint más vallásu vendégeket szivesen lát a Nőkszövetsége. Ü K.-né.

A székelykereszturi Unitárius Nőkszövetsége 1928. évi müködéséről.

Lelkiismeretem, szivem serkent egy pár sor irására, melyekben beszámoljak Nőszövetségünk 1928. évi eredményteljes müködéséről. Elnöknő kezdeményezésére főtörekvésünk volt ez évben a székelykereszturi unitárius főgimnázium kórházának berendezése. Fölhivás lelkes visszhangra talált. Minden nemeslelkü édesanya megértette a törekvés mag sztosságát, hogy gimnáziumunknak vidéki tanulói részére egy barátságos meleg szobát rendezzünk be, melyben beteg tanulóink az első segélynyujtást megkaphatják, mig édesanyjuk gyöngéd karjai közé kerülhetnek. E munkánkban főleg helybeli, de egynéhány vidéki jó asszonyunk nemes adományaikkal s gyüjtéseikkel tevékeny munkát fejtettek ki. A vidéki tevékenykedők közül Kis György Sándorné ujszékelyi urnő buzgó tevékenykedését emeljük ki, lelkesen adományozott és gyüjtött özv. Deák Miklósné urnő és ezzel a nagyobb áldozatot hozók közé állt.

Az ágynemüeket az unitárius helybeli leányok jegyezték és megvarrták asszonyaink. Hat ágyat sikerült berendeznünk s a kórházat egyéb szükséges tárgyakkal is ellátnunk. Közadakozásból összehozott tárgyak értéke fölötte áll 14.000 leunak.

Hálás köszönetet mondok a gyüjtésben fáradhatatlanul munkálkodó kedves asszonyoknak. Elismerőleg teszünk felemlitést, hogy nemcsak unitárius nők állottak az adakozók sorába. A karácsonyi szent ünnepeket, hogy szegényeinknek is türhetővé tegyük, figyelmünk az eziránu felsegélyezésre is kiterjedt. Igy 12 nyomorgó érezte adakozókészségünk az ünnepek alkalmával. Kulturmunkát is fejtettünk ki. A valláserkölcsös életet és a népnevelést igyekeztünk munkánkkal szolgálni. Fajunknak, társadalmunknak ily módon is szolgálatára akartunk lenni, hogy a jobb jövő reménye a teljesüléshez közelebb jusson. Költőnk lelkesitő szavai mindig fülünkbe csengnek:

„Tied vagyok hazám, tied e sziv, e lélek,
Kit szeretnék, ha téged nem szeretnélek."

Nőszövetségünk inditotta be azt a munkát is, hogy templomunk szószéke egy diszes takaróval láttassék el. Szomoru dolog, e munkánkat az őszinteséget, az egyenes utat nem ismerő egy pár rossz lélek megzavarta. Fődolog, hogy a diszes szószéktakaró is megvan. Nőszövetségünk mintegy 3600 leuval járult hozzá s igy a vágy a szándék tette lett.

E nemes ügyben ért kellemetlenségben a költő szavaiban találunk vigaszt:

„Kél és száll a sziv viharja,
Mint a tenger vésze,
Fáldalom a boldogság
Egyik alkatrésze."

S igy is van. Ha nem volna fájdalom, akkor nem tudnók annyira értékelni az örömet. Féltékenység, kislelküség s a széthuzás, egyenetlenkedés ne zavarjon tovább munkánkban. Nemes célokat szolgáló munkánkat tovább folytatjuk nagy lelkesedéssel. Tudásban, lélekben erősek jöjjenek segitségünkre, ne sajnálják buzgó, ható munkájukkal erőssé edzeni a gyöngéket és nevelni, tanitani a nép gyermekeit. Mondjunk hálát Istennek a multért, segitségét kérjük az 1929. évi munkánkhoz is. „Ha Ő segit, mi sem nehéz, ha Ő elhagy, minden elvész." **Pap Mózesné**, elnöknő.

Egyleti élet és munkásság.

Iszlói mükedvelői előadás. Szépen és minden várakozást felülmulva tette élvezetessé az iszlói D. F. Egylet Ifjusági Köre a január 6-án tartott mükedvelői előadást. Péterffy Gyula: „Piros rózsa—Fehér rózsa" cimü és ilyen célra igen szerencsésen megirott és tanulságot nyujtó darabja került szinre a nagyszámu s a termet zsufolásig megtöltő hallgatóság előtt, melyet mindvégig mélyen lebilincselt a darab minden sorából és mondatából a mai viszonyokra oly tanulságot kellően megirt és kisugárzó értelemnek a szereplők által oly élethűen visszatükröztető előadása. Nagy Miklós Kóborija, Szabó Márton Szilasi Miklósa, Bartha István Lábaviszi levélhordója, Tóth Ilona Göndör Juditja és Vámos Emma özv. Göndörnéja oly remekül voltak alakitva, hogy a szó teljes értelmében a mükedvelők szinpadján semmi kivánnivalót nem hagyott, amiért illesse ezeket elismerés és dicséret. Nem kevésbé jól oldották meg szerepeiket: Kodok Mihály (korcsmáros), Demeter József és Demeter Albert (cigány), Réthi Antal (kurátor) is, valamint a többi kisebb szereplők is: Bartha Zsuzsa, Kodok Zsuzsa, Mátyási Mariska, Kelemen Róza, Tóth Márton és Demeter János, mindnyájan dicséretreméltóan játszottak. E helyen mondunk köszönetet és dicséretet a betanitásért özv. Kerestélyné Fekete Piroska tanitó-

nőnek is. Amig a szépre és jóra ilyen fogékony ifjuságunknak ilyen vezetői vannak és lesznek, addig nem kell félteni még az erőszakkal szemben sem magyar kulturánkat. Ugy legyen!

Karácsonyfa-ünnepély Brassóban. A brassói unitárius nőegylet a közelebbi karácsony alkalmával is megtartotta szokásos karácsonyfa-ünnepélyét az iskolás növendékek örvendeztetésére. December hó 23-án — saját helyiség hiányában — a református elemi iskola kettős termében volt a müsoros ünnepély a meggyujtott karácsonyfa alatt. Az iskolás növendékek nagy közönség jelenlétében elénekelték az „Ur Istennek szent fia" kezdetü karácsonyi éneket, mely után az „U. K."-ben megjelent alkalmi darabot igen ügyesen játszották el Andrásofszki Margit, Bende Elfrida, Nemes Nagy Zsuzsika, Vinczi Eszter és Fazakas Zsigmond tanulók. A darab keretében alkalmi verseket szavaltak Bartha Irma és Székely Margit. A lelkész rövid beszéde után ruha, cipő stb. segélyben részesült 29 fiu, 43 leány és öt felnőtt szegény. Minden megjelent gyermek, számszerint 120, egy kis csomagot kapott, melyben fonott kalács, cukorka, füge, dió, keksz stb. volt. E célra gyült adomány értéke pénzben és anyagban 44.500 leu. Azonkivül óesztendő estéjén néhány szegény kenyéradományban részesült. A nőegylet tagjai, Preiszner Péterné elnökkel az élén, azzal a megnyugtató tudattal zárhatták az ünnepet, hogy sok szivnek okoztak karácsonyi örömet. Itt emlitjük meg, hogy a lelkészi hivatal ugyancsak karácsonyra 27 szegény család részére 1—1 m^3 és egy család részére 1000 kg. ingyenfát szerzett. — A nőegylet március 2-ikára egy müsoros táncestélyt készit elő, mely reméhetőleg az eddigihez méltó anyagi és erkölcsi sikerrel fog végződni.

A székelykereszturi D. F. E.-ek müködése. Élénk tevékenységet jelentenek Sz.-kereszturról. A Nőszövetség havonta egyszer, vasárnap este tart gyülést zsufolt házak mellett. A hónap többi vasárnapjának estéjén az általános egylet ad müsort a Kis Károly-féle tervezet alapján. Minden második hét szerda estéjén a város legnagyobb termében tartanak vallásos estélyt. Az ifjusági egylet hetenként kétszer gyül össze s a munkaterv szerinti megbeszéléseken kivül szindarabot tanul és ping-pongozik. A vasárnapi iskolázás is megkezdődött. Az ifj. egylet a „Fehér rózsa, piros rózsa" c. darabot febr. 16-án adja elő; az általános egylet pedig egy nagyszabásu estélyt fog rendezni február 3-án a gimnázium javára.

Tordátfalva is megmozdult. Régen nem hallottunk jó hirt Tordátfalváról. Most uj élet kezdődött. Ujra szervezték a Nőkszövetségét Péter Ödönné lelkészné elnökletével. A D. F. E. is élénk müködést fejt ki Péter Ödön lelkész és Kovács János uj kántortanitó irányitása és vezetése mellett. Az ujraébredés szép eredményt mutat fel a kezdetén is. A Nőkszövetsége 1928. december 25-én, karácsony első napján este karácsonyfa-ünnepélyt rendezett az iskolás gyermekek számára. Ezen ujdonságszámba menő ünne-

pélyen ott volt a falu apraja-nagyja. Az egyszerü, de fényes müsor rendkivüli örömet keltett. A karácsonyfa gazdagon meg volt rakva mindenféle jóval. Jutott mindenkinek róla bőségesen. Kicsik és nagyok, szegények és gazdagok egyformán részesültek a szeretet adományaiból. A karácsonyfára adakoztak Péter Ödön lelkész és neje, Kovács János kántor-tanitó, valamint a Nőkszövetségének tagjai, mintegy 700 leu értékben. Hálás köszönet az adományokért. A D. F. E. és a Nőkszövetsége Szilveszter estéjén együttesen ünnepélyt rendeztek változatos és élvezetes müsor keretében. A szereplők (mindkét nembeli gyermekekből és ifjakból) gyönyörködtették a nagyszámu közönséget. E müsor betanitásával Kovács János kántortanitó afia szépreményü jövőt igér tordátfalvi afiainak. Isten áldása legyen vezetőkön, szereplőkön és müködésükön. — Ugy a karácsonyfa-ünnepély, mint a Szilveszteri müsoros estély anyagi sikert is hozott. A jövedelem a „Hősök alapjára" fordittatott. Áldja meg az Isten a jószivü adakozókat. **Szemtanu.**

A szindi D. F. E. karöltve a Nőegylettel, igen kedves és meleg karácsonyfadélutánt rendezett az unitárius iskola helyiségében. Az ifjuság „A suszterinas" cimü kis vigjátékkal valóságos hahotára fakasztotta a tantermet zsufolásig megtöltő közönséget, mig az iskolás gyermekek karácsonyi verseket szavaltak igen kedvesen. Program után az izlésesen feldiszitett karácsonyfában és az ajándékok kiosztásában gyönyörködött a közönség s együtt örvendezett a boldogságtól ragyogó gyermekekkel. És boldogok is lehettek gyermekeink, mert Bors Mihály felügyelőgondnok és kedves neje személyében gazdag angyaljárás volt, kik 1400 leu készpénzzel és gyümölccsel járultak a karácsonyfa délután megvalósitásához. Minden tanulónak hozott az angyal egy különféle csemegékkel, süteményekkel, dióval, almával stb. tele dobozt és 20 leu készpénzt, ezenkivül minden fiunak 1 pár harisnyát és minden kislánynak 1 rend ruhának vagy köténynek valót. A gazdag angyaljáráshoz még hozzájárultak dr. Szatmári Miklós és neje, özv. Gönczi Miklósné és családja, özv. Gálffi Mózesné, Szász Sándor és Löfi Béla tanitó. Isten, a mi jóságos Atyánk jutalmazza meg a nemesszivü adakozókat.

A nagyajtai gyermekek karácsonyfa-ünnepélye. A nagyajtai unitárius tantestület és Nőkszövetsége épugy mint más években, ugy a mostani karácsony alkalmával is fáradságot nem ismerve készitette elő a gyermekek karácsonyfa-ünnepélyét. Már hetekkel az ünnep előtt a lelkes tantestület hozzálátott a szép müsor összeállításához, a Nőkszövetsége buzgó asszonyai pedig pénzt, ruhanemüt, cukorkát, almát, diót gyüjtöttek össze. A fehérnemüt és ruhákat egyleti asszonyok varrták meg, hogy karácsonyi öröme legyen azoknak a gyermekeknek is, akiktől a sors megtagadta a legszükségesebbeket is. A nagy gonddal és sok fáradsággal betanitott müsor a Gazdag Miklós tanitó és Gyulai Ilona tanitónő érdeme, akik a már tőlük megszokott hozzáértéssel és gyakorlattal

tanitották be a kis szindarabokat, énekeket és költeményeket. December 23-án nagy közönség jelenlétében a községháza nagytermében folyt le az ünnepség. Üde csengésü gyermekhangok karácsonyi éneke nyitotta meg a szép müsort. Ezt követte özv. Molnár Sándorné nőszövetségi elnöknő szépen kidolgozott, szónoki müvészettel előadott tartalmas megnyitója. Majd a „Szökevény" cimü gyermekszindarab, kis fiuk, kis leányok szavalatai, „Babatörténet" cimü gyermekszindarab stb. váltogatták egymást a közönség élénk érdeklődése mellett. A gyermekeknek legfőbb öröme a karácsonyfa volt, midőn tán az égő gyertyák fényénél is jobban csillogó gyermekszemek örömcsillogása közben 61 csomagot (tészta, cukorka, alma, dió, irószerek) osztattak ki s 14 szegény gyermek fehérneműt, felsőruhát, harisnyát stb. kapott. Megható volt, midőn az összes örvendező gyermekek a karácsonyfa körül álltak s egy kis leány a társai nevében megköszönte a kapott ajándékokat. Özv. Molnár Sándorné bezáró szavai után a közönség, szülők és gyermekek megelégedetten tértek otthonukba. Ezen szép ünnepség is egy ujabb bizonyitéka, hogy a Nőkszövetsége önmüvelésén kivül még más, szép, nemes célokért is munkál, csak sajnos, az édesanyáknak sokkal nagyobb tömege kellene részt vegyen a Nőkszövetsége nemes munkájában, hogy még többet tehessünk egyházunkért, iskolánkért és minden szép nemes célért. **Egy jelen volt.**

Buzaházán az ifjusági egyesület és az unitárius iskola növendékeinek közremüködésével Sylveszter estéjén mükedvelő előadás volt a következő müsorral: 1. Földiigazság. Sigmondné Zöldi Piroska után átdolgozva. Előadták a növendékek. Bár első kisérlet volt a gyermekek részéről, mégis megállották helyüket a szülők és más jelenvoltak megelégedésére. Szép volt a karácsonyfa is, rakva minden jóval, melyet P. Szentmártoni Olga diszitett fel. Mindenik tanulónak hozott valamit az angyal, az általuk kézi munkaórán előre elkészitett papirkosárkákban. 2. Borura derü. Előadták PápaiAlbert, Molnár Eszter. 3. Az orr. (Monolog). Előadta Siklódi Miklós. 4. Az uj biró. Előadták Dillmont Frigyes és Kilyén Lajos. 5. A szerelmeslevél. Előadták Molnár Eszter, Jánosi Rózsika, Jánosi József. 6. A gazdag tót. (Monolog). Előadta Adorján János. 7. Bezáró és alkalmi beszéd. Mondotta P. Szentmártoni Bálint tanitó és rendező. Az ugy erkölcsileg, mint anyagilag jól sikerült estély tiszta jövedelme a kulturház javára fordittatott.

Az Unitárius Lelkészkör konferenciája. Az Unitárius Lelkészkör az őszi közgyülés, illetve a választmánynak január hó 3-án Segesvárt tartott gyülése határozata értelmében a május hó 26.—jun. 2. közötti héten nagyobbszabásu, több napra terjedő előadás-sorozatot tart Marosvásárhelyen. Már most jelezzük e tervet, melynek célja: az unitárius gondolatnak és erőkifejtésnek olyan megmozdulása, mely a figyelmet és érdeklődést szélesebb körben óhajtja felkelteni. Óhajtandó volna, hogy egyházi és világi embereink, férfiak és nők egyaránt olyan számban készüljenek a megjelenésre, ami külsőleg is méltán dokumentálja az unitarizmus jobb és szebb jövőjéhez füzött reményeinket. Az előadók között legkiválóbb egyházi és világi embereink fognak szerepelni.

Egyházi és iskolai mozgalmak.

A Britt Birodalom: Anglia, Skócia, Irland, Canada, Fokföld, Ausztrália, India unitárius gyülekezetei „Amalgamation of Unitaria and other liberal Christians" név alatt egységes egyházzá szerveződtek. Első rendes gyülésüket április 14—18. napjain fogják megtartani Manchester városban. Az ünnepélyes gyülésre meghivták püspökünket, hogy adja áldását az uj testvéri szövetkezetre. Dr. Boros György püspök atyánkfia a meghivást elfogadta, E. K. Tanács örömmel vette tudomásul, hogy viszonozza a fölszentelésére küldött képviselőjük Rowe Mortimer főtitkár megjelenését. Utjában elkiséri Bors Mihály egyházköri felügyelőgondnok. Reméljük, hogy a 15—20 napra tervezett utra mások is jelentkezni fognak.

A brassói egyházközség értesitése. A dec. hó 4-én kelt 1928. számu püspöki leirat értelmében a brassói egyházközséghez a mai napig a faluról-városra költözöttek ügyében egyetlen átirat sem érkezett. Tisztelettel felkérjük az illetékes egyházközségek vezetőségét, hogy a bejelentést a lélekszám és brassói lakás megnevezésével megtenni sziveskedjenek, ami nélkül rendes egyházi életet folytatni nem lehet. Egyuttal felhivjuk a szives figyelmet arra, hogy a Szervezeti törvény 6. §-ra értelmében 6 hét után az egyházi terheket mindenki ott tartozik hordozni, ahol lakik és keresete van. A brassói egyházközség előljárósága minden Brassóban lakó egyháztagra, akiről tudomása van, illetve családra az egyházi adót az 1929. évre is kivetette és arról őket irásban értesitette, tekintet nélkül arra, hogy az illető nyáron egy vagy két hónapot otthon tölt-e. Miután több izben, igy közelebbről is megtörtént, hogy Brassóban lakó egyháztagoktól szülőfalujokban a belső emberek a felmutatott nyugta szerint kepét kértek és fogadtak el, még olyanoktól is, akik évek óta nem laknak otthon s legfeljebb csak hazalátogatnak, az egyházi főhatóságnak ez ügyben való intézkedéséig ezuton tisztelettel kérjük, hogy ez eljárást jövőre mellőzzék, mert nemcsak zavart okoznak, hanem az illetőket a két helyen fizetés kellemetlenségének teszik ki s akaratlanul is hozzájárulnak ahhoz, hogy a különben netán templomszerető hivek az egyházi adó miatt a templomot kitartóan elkerüljék. Egyházközségünk belső emberei a hitoktatást, konfirmálást s a családban előforduló minden egyházi szertartást stb., mindenki részére dijtalanul, illetve a rendes stóla mellett végzik. Ezzel szemben az egyházközség jogosan elvárhatja, hogy az unitárius hivek Brassóban lakozásuk ideje alatt az aránylagos egyházi teherhordozáshoz hozzájáruljanak. **A brassói egyházközség előljárósága.**

Orgonaszentelés. A recsenyédi egyházközség uj orgonája felszentelési ünnepélyét január 13-án tartotta meg a helyből és szomszédos községekből összegyült nagyszámu közönség részvétele mellett. A ritkasága miatt is érdekes ünnepélyen alkalmi imát és be-

szédet Ürmösi József hom.-sztpáli lelkész mondott, hiven tolmácsolva azt a nagy örömet, amit e kicsiny gyülekezet az uj orgona beszerzésével nemcsak magának, hanem minden zene- és énekkedvelőnek szerzett s lelkes szavakkal buzditva a gyülekezetet, kivált az egyházi énekek szeretetére és megtanulására. Az orgona beszerzésének a világháboru miatt is elég viszontagságos történetét Gál József helybeli lelkész beszélte el s megemlékezve arról, hogy a régi orgona is ezelőtt 72 évvel a jelenihez hasonló szomoru korszakban készült, ebből azt a tanulságot vonja le, hogy az emberek a szenvedések között akkor is, mint most a vallásban, az Isten előtt kedves áldozatokban kerestek vigasztalást, lelki felemelkedést. Egyuttal köszönetet mond mindazoknak, akik az egyházközséget az uj orgona beszerzésében pénzbeli vagy más áldozataikkal felsegitették. Ezután Balázs András székelyderzsi lelkész, udvarhelyköri esperes hajtja meg a méltányló elismerés lobogóját a kicsiny, de jóratörekvő egyházközség előtt, mely az uj orgona beszerzésével vallásos buzgóságának és áldozókészségének ilyen szép jelét adta. Remélve, hogy az uj orgona egyező és összezengő hangjaival a hiveket nemzedékről-nemzedékre Isten tiszteletére és testvéries egyetértésre fogja buzditani, Isten megszentelő áldását kéri a gyülekezetre, a templomra s ennek uj ékességére, az orgonára. A gyülekezeti éneklést müvészies orgonajátékával kisérve Pálfi Ákos h.-sztpáli énekvezértanitó vezette; a helybeli dalkedvelők Dombi Mózes helybeli énekvezértanitó vezetése mellett 2 szólamu énekekkel gyönyörködtették a hallgatóságot. Végül Máté István presbiter köszönte meg a nagyszámu vendégeknek, hogy megjelenésükkel az egyházközség örömét még teljesebbé tették. A templomi ünnepély után tervezett társasvacsora alkalmas helyiség hiánya miatt elmaradt ugyan, de a vendégek a helybeli családok körében ősi székely vendégszeretettel fogadtattak. Este a községház termében a D. F. Nőegylet és Gazdakör nehány tagja Gál Mariska papkisasszony és ifj, Gál József betanitása és vezetése mellett 2 rövid bohózat ügyes eljátszásával és egy pár költemény elszavalásával szerzett kellemes szórakozást a nagyszámu közönségnek. Azután az uri és falusi ifjuság szép egyetértésben és kedélyes hangulatban táncolt egészen reggelig. Az egész ünnepély anyagilag és erkölcsileg szépen sikerült. **Jelen volt.**

Az erzsébetvárosi unitárius egyház imaház alap javára az ujszékelyi Dávid Ferenc ifjusági egyesület közremüködésével, 1928 dec. 30-án szépen sikerült estélyt rendezett.

A következő müsorral: 1. Buzogány Kálmán lelkész szép szavakban üdvözli a közönséget, fenkölt beszédében rámutat a magyarság egymásra utalására és az estélyt megnyitja. 2. Fikker János ujszékelyi segédlelkész, a közönség figyelmét lebilincselte művésziesen előadott szavalatával. 3. Balázs Ferenc unitárius segédlelkész ifju kinézése valósággal meglepte a közönséget, előadását nagy figyelemmel kisérték. 4. Buzogány Mózes monolog, remek előadása nagy tetszésnek örvendett. 5. Piros rózsa, fehér rózsa, szinmü Péterffi Gy.-tól, e.őadták az ujszékelyi unitárius ifjak. A jól fegyelmezett gárdát Fikker János segédlelkész tanitotta be, amely gárda ugy az unitáriusoknak, mint az

összmagyarságnak büszkeségére válik. A zsufolt ház nem győzte tapsviharok közepette eléggé csodálni a falu gyermekeit nagyszerü bátorságukban és ügyes játékukban.

Hála és köszönet nekik, kik nemtörődve a fáradsággal átrándultak mihozzánk, hogy itt az első unitárius estélyt a közönség számára megnyissák. Adjon Isten sok ilyen lelkes hiveket ügyünk továbbvitelához.

Egyben csatolom és köszönettel nvugtázom az estélyen bejegyzett felülfizetéseket:

Dr. Gilyén ügyvéd ur 120, Heilper Béla ur 100, Heilper Vilmos ur 100, Kenel Vilmos ev lelkész ur 100, Gajzágó Salamon ur 100, Pál Denes ur 100, Jakab Mózes ur 100, Szakál Mihály ur 60, Bárán Berta urhölgy 60, Oberth Frigyesné urhölgy 20 Lei. **Solymosi István, gondnok.**

Nyugtázás. Az egylet pénztárába 1928. december 22-től 1929. január 22-ig előfizetői és tagsági dijat fizettek: István Lajos Marosvásárhely, Fülöp Sándor Vulkán, Csüdör Béláné, Bódi Imre Brassó, ifj. Benedek Gyula Nagyajta, Varga Sándor Kadács, Unitárius Egyházközség, Dávid Ferenc Ifjusági Egylet Komjátszeg, Izsák Mihály Vajdahunyad, Máthé E. Ferenc, Dimén Gergely Vargyas, Györke Dénes Beszterce, Pásztor Rostás Róza Torda, Gábor János Lupény 1928-ra: László Domokos Lupény, Pataki Jánosné, ifj. Szabó Sámuel, Szabó Rebeka Szabéd, Kozma Miklós Nagyajta, Nagy Gergely Sepsiszentgyörgy, Kálmán Mózes Fiátfalva, Gyarmathy Dénes Székelykeresztur, Németh Albert Székelyudvarhely, Unitárius Egyházközség, Dávid Ferenc-Egylet, Felcserné Gyöngyösi Ibolya Vargyas, Létay László Temesvár 1929-re; Pálffy Dezső Marossóspatak 1927—1929-re, dr. Tóth György Budapest, id. Tóth György Bölön, Pálffy József Marosvásárhely, Kovács István Grânari, Dávid Ferenc-Egylet, Unitárius Egyházközség Fiátfalva, Unitárius Egyházközség, Dávid Ferenc-Egylet Sinfalva 1928. és 1929-re; Botár Miklós Simoné Torockó 1923—1929-re, Biró Lajos Gagy 1926—1928-ra.

Alapitói dijban fizettek: Guman Jenőné Medgyes, Borbély Máté Torda 500—600 L-t. — Kolozsvár, 1929. január.

Gálfi Lőrinc
pénztárnok.

Kriza János theol. akad. hallgató, a nagy reményekre jogositó, tehetséges, de szerény és alázatos szivü ifju, Dr. Kriza János fia, a nagy Kriza püspök leszármazottja, életének 21-ik évében januárius 12-én hosszas szenvedés után megnyugodott az Urban.

Szegény ifju minden jóval meg volt áldva Istentől, csak épen testében volt törékeny s a szép és jó lélek eme gyönge sátora hamar felmondta a szolgálatot.

Temetése Beszterczén a tragikus szenvedéseken átment családból január 14-én d. u. 2 órakor volt, mely alkalommal a háznál Dr. Kiss Elek theol. akad. tanár mondott imát, az ifjuság nevében pedig bucsubeszédet Zsigmond József IV. éves hallgató. Az ottani szokás szerint künn a temetőben az igen nagyszámu résztvevő közönség előtt gyászbeszédet szintén Dr. Kiss Elek tanár tartott s a helybeli szász főgimnázium ifjuságának diszruhába öltö-

zött zenekari tagjai játszottak gyászdarabokat egykori ifjusági elnökük s a főgimnázium legkiválóbb ifja tiszteletére.

A kolozsvári rokonok közül Kovács Kálmán főszámvevő vett részt a temetésen.

A bánatos édesapának, anyának, testvéreknek s a néhai szeretteinek vigasztalódást kivánunk Istentől, édes Atyánktól. Megboldogultnak pihenése legyen csendes!

Kahlfürst Imréné. Egy áldottszivü asszony hunyta örök álomra a szemeit január 4-ikén. Kahlfürst Imréné szül. Mucza Etelka, Kahlfürst Imre, kolozsvári buzgó presbiter afia felesége, boldogan és áldásosan eltöltött 22 éves házasság után, magára hagyta családját a sors végzése folytán. Nem volt unitárius, de a Corvin-nyomda unitárius érdekü munkálkodását mindig nagy szeretettel szemlélte s ahol lehetett, segitségünkre is volt mindig. Halálát férje, Tibor fia, édesanyja és testvérén kivül, nagyszámu rokonság és a jóbarátok serege gyászolja. Isten fogadja őt Magához kegyesen és itthagyott családjának adjon vigasztalást!

Özv. Pap Sándorné. Néhai Pap S. szentháromsági unitárius lelkész özvegye mult év október 6-án 72 éves korában rövid szenvedés után elhunyt Szentháromságon. Azok közül a régi, egyszerü falusi papnék, helyesebben: papnők közül való volt, kik a „Tiszteletes asszony“ nevet benső nemes elkötelezésként viselve, teljesen kiérdemelték. Népét önzetlenül szerette s adakozó jólelke különösen felkarolta a szegények ügyét. Október 9-én végbement temetésén őszinte részvét kisérte sirjába. Legyen áldott emléke!

Kelemen György. (1875—1928). Évtizedekre menő, hosszas szenvedésétől váltotta meg a halál mult év december 3-án szabédi unitárius lelkészünket. Ugy fogyott el lassan, mint a gyertyaszál, hiven példázva a belsőember feláldozó életét. Áldásos lelkészi müködését harminc évvel ezelőtt kezdette meg datki egyházközségünkben, hol négy évig szolgált. Majd Csókfalván 14, Szabédon pedig 12 évig volt emelkedett szellemü és szavu hirdetője az evangéliumnak. Másokat vigasztalt, mikor megpróbáltatásai közben maga is égőn szomjazta az Ur vigasztalását. December 5-én impozáns módon megnyilatkoz tt közrészvét s hü munkásnak kijáró végtisztesség helyezte örök nyugalomra a szabédi unitárius temetőben. A temetési szertartást Halmágyi János esperes, Pethő Kálmán és Pap Gyula maroskörí lelkészek végezték meghatóan és méltó készültséggel. Istentől erőt kérünk gyászoló özvegyének és árva leányának a csapás elviselésére. Legyen könnyü a hant fejette! Legyen áldott emlékezete!

Minden kézirat Szent-Iványi Sándor szerkesztő címére Cluj, Unitárius Kollégium küldendő.

Kéziratokat nem adunk vissza!

Előfizetési ár: Egész évre 60 L. Magyarországra 90 L. Egyes szám ára 8 L. Akik a 60 L.-t egy összegben előre befizetik, a Dávid Ferenc-Egylet rendes tagjainak tekintetnek. Örökös alapitódij 500 L. Minden pénz **Gálfi Lőrinc** egyleti pénztároshoz küldendő.

Nyomatott „Corvin“-könyvnyomdában Cluj-Kolozsvár, Str. Iorga (volt Jókai-utca) 17 sz